

HÁY JÁNOS

Külön

*Azt hitte, büntetlen
rugdalhat be
ajtókat, mert a múlt
olyan, hogy elmúlt,
ha tudja, már nem lesz
legalább közte és közte,
ami mindig is volt,
hogy az én és a te.
A másik meg, hogy így
adok el véres rongyot,
s veszek újra, már mióta
unja a régit, vagy veszek
le valami mást.
S mikor azt hitték, fel-
számoltak minden határt,
ilyen koncot, olyan koloncot,
cipőt és rubát,
amikor épp az látszott,
a nap és a hold,
mondta a tévében egy csillagász,
a száj és a fog,
mondta, aki csinálta a fogát,
végleg összeáll,
mikor este volt és a
gyerek se nyafogott,
ajtót nyitott egy régi emlék,
nem hívták, de miért ne
lehetne náluk bárki vendég.
Azt mondta, te te voltál,
én meg én, s ki tudná
ezt jobban, mint
pont te és persze én.
És ők meztelen, ahogy
a halálos betegek,
akikre nem néz már más,
csak az éjszakai ügyelet,
számukra örökre,
mint egy eltékozolt szerelem,
külön marad az én és
külön maradt a te.*

Nem tudok

*Fogat mos,
vérezik,
biztos az ínye, hogy
sorvad éppen,
vagy már
elsorvadt régen,
tükörbe néz,
ki van ott,
egy ember, aki
alig látszik
a rossz fényben,
valakit hívni kéne,
gondolja, s hogy nem,
nem tudok szeretni,
ezt hozták ajándékba,
szülinapja volt,
a rokonok, a barátok,
vagy az eltelt évek.
Nap kezdődik,
ahogyan mindig,
ruha rajta, nem örült,
hogy meztelen
menjen ki,
a telefonra néz,
már mindenki ébren,
üzeneteket küldenek
a virtuális térben,
csak ő kószál
magában, szeretlek,
valaki írta vagy
ő írta magának,
szeretlek, ezt kell írni,
holott pont nem.
Nem tudok szeretni,
gondolta, mikor
a többiekkel ebédelt.
Hová menjek, kérdi
az esemes, napi
rutin, elemet,
mert meg akarja élni,
hogy pont ő kell,
s honnan vegyen egy*

ilyen nőt vagy férfit,
címet ad, oda,
s hogy akkor
elkezdődik mégis
a nap, s hogy
azt teszi, hogy olyan,
mintha, holott nem,
csak a mechanizmust
ismeri, teszi, ahogy kell,
rálát magára, hogy
ennyi a szerelem,
fizikai mozgás és
úgy néz ki minden,
ahogyan kell,
csak épp szeretni,
de talán nem is kell.
Este van, mindegy,
milyen évszak, nincs
jelentése, hogy ősz,
ráadásul objektíve
a csillagok állása szerint,
beköszöntött, s ez
máskor jelenthetett
valamit, de most nem,
nincs az elmúláshoz,
netán, hogy véges,
amiről azt hitte
lehetne végtelen,
hisz minden épp
úgy múlik,
ahogy nyáron
vagy télen.
Paplan alá bújjik,
meleg van és az
a szag, amit
csak azok szeretnek,
akik szeretik,
nem mosott fogat,
mindegy, gondolja,
az ágyékához nyúl,
nedves, aztán a szemét
törli, abba alszom
bele, gondolja,
hogy nem,
ma már nem kell

*sebová menni,
a paplan alatt egyedül
kell csak nemszeretni.*

Nem szerette

*Nem szerette,
de megtartotta,
hogy legyen kinek
éjjel, részegen
írni esemest,
hogy szeretlek,
holott nem.
A nő észrevette,
villant a telefon,
még nem aludt,
ellenőrizte, csak a férje.
Örült neki,
írta, hogy én is
vagy én sem,
tudod, a gyerekek
meg a férjem.
Betartja a határokat egy
esemesnél nem lépne
soha jobban félre.
A férfi hol itt,
hol ott hevert,
mellette is volt valaki,
feleség, szerető, gyerek.
Forgott az ágyban.
Mennyire kivert,
gondolta, megesett
magán a szíve,
belőlem minden
érzelmet az élet.*